

на линията, то тия мили хора сега можеби щѣха да бждатъ мѣтви тамъ — разбра какво хубаво нѣщо е сторилъ, като зака говедата на линията... Тѣй е, — помисли си той: на доброто добро се отплаща. И тогава у него израстна една голѣма мисль: никога зло да не върши. И колкото може само добро прави. Направи добро, па го хвърли въ морето, си спомни дѣмитѣ на своя баща.

Така Желѣзко си мислѣше и се хранѣше, до като всички вечеряха и мълчаха.

Пакъ изгледа всички на софрата и лицето на всѣки офицеръ се запечатваше въ паметъта му. Той искаше да ги запомне че срѣдъ хиляди пакъ да ги познае. И както ги гледаше все мисляше кой офицеръ на кои прилича въ Сребърна. Той познаваше тия хора, на които приличатъ офицеритѣ, спомни си колко добри бѣха тѣ — и като виждаше колко бѣха добри и офицеритѣ, разбра, че добритѣ хора си приличатъ. Та той познаваше Полковника колко е добъръ и си каза: и офицеритѣ сж какъ Полковника. Тогава на Желѣзка му се поиска да стане и да излъне на всички ржка и да имъ каже колко много ги обича.

Толкова години следъ изгубването на родители и далече отъ родно село — тая вечеръ Желѣзко бѣше тѣй щастливъ, че често пжти сълзи пролазваха по бузитѣ му.

Следъ свършване на вечерята първи заговори Полковника всички го слушаха, както ученицитѣ учителя.

Петъръ Габара отдавна не бѣше говорилъ за родното село Сребърна. Но тая вечеръ, въ честь на избавителя, той заговори. Разправи, че бащата на Желѣзка — се казвалъ Недѣля хвъркатия, защото ималъ една гега, съ която бѣгането му приличало на хвъркане. Че кога избухвало пожаръ — той бивалъ първи на помощъ. И сега каточе го виждамъ, — завърши Габара — едъръ, плещестъ мжжъ. Натоварени кола съ снопи можеше да повдигне на гърбъ. А когато една зима влиза вълкъ въ кошарата му — той хваналъ вълка и съ ржце му разчекналъ челокитѣ да спаси овцата.

— Bravo! — извикаха офицеритѣ.

— Та отъ такъвъ баща, ето какъвъ синъ излиза, — додаде поучително Габара.